

K. a. 4.

Lasten Kirjasto N:o 3

Pieni Sankari

Helsingissä 1903
Lähetyskirjakaupan
kustannuksella

Hinta 10 p:iä

Toinen painos

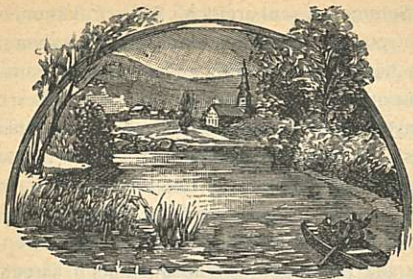
Joulun aikana.

*Nyt riemun aikana on monta kotoa,
Joiss' ollaan ilotta, lämmöttä, valotta,
Ja joissa puutteen tie
Suruihin uusiin vie
Pyhänä iltana.*

*Nyt riemun aikana pienoinen monikin
Käy puettuna kurjihin ryysyihin,
Hän kuusosetta on
Tuo pieni turvaton —
Ken rientää sinnekin?*

*Nyt riemun aikana käy Herra kuitenkin
Hän kaikkialla käy ja kuiskaa kullekin:
Mä kuolin tähtesi
— Annatko tähteni
Köyhälle jotakin?*

Pieni sankari.

Todellisia sankareita, pojat, eivät ainoastaan ole ne, jotka kuolevat mainehikkaan kuoleman taistelutantereella, jotka voivat tappaa tiikerin tai jotka koettavat tunkeutua pohjoisnavalle. Ei, useasti löytää suurimmat sankarit niiden joukossa, joiden nimiä ei koskaan mainita missään sanomalehdessä, jotka eivät tee mitään semmoista, jota ihmiset kehuvat. Mutta Jumalan silmissä voivat nämä kuitenkin olla mitä jaloimpia sankareita.

Semmoisia sankareita oli Wille Pitkänen, eräs orpo poika. Wille oli ainoastaan kaksivuotias, kun hänen isänsä kuoli. Kymmenen vuotta oli kulunut siitä ja koko sen ajan oli Willen äiti tehnyt kovasti työtä itsensä ja poikansa elättämiseksi. Hän oli myös opettanut pikku poikansa rakastamaan Jumalaa ja tottelemaan hänen käskyjään. Niin väsyneenä kuin Willen äiti olikin päivän työstä päästyään, laskeutui hän kuitenkin joka ilta polvilleen poikansa vuoteen ääreen ja rukoili Jumalaa tekemään hänen rakkaasta Willestään tosi-kristityn. Mutta kun Wille oli kahdentoista vuoden vanha, sairastui hänen äitinsä hyvin pahasti, ja pian selvisi ettei hän enää koskaan paranisi. Ennenkun hän ummisti silmänsä kuolemaan, pyysi hän Willeä lupaamaan, että hän joka päivä lukisi raamattua ja rukoilisi Jumalaa. Wille raukasta tuntui ikäänkuin hänen sydämensä pakahtuiksi ajatellessa, että äitinsä nyt oli jättävä hänet ja huo'aten sekä kyyneleitä vuodattaen antoi hän äidilleen tuon toivotun lupauksen.

Kauvan ei kestänytkään, ennenkun hänen täytyi saattaa rakkaan äitinsä ruumiin hautaan. Ja mitä te luulette pikku Willestä sitte tulleen? Niin, sen sijaan että hänen olisi täytynyt joutua vaivaistaloon, sai hän erään kaupunginlähetysaarnaajan rakastavaisen huolenpidon kautta paikan eräässä laivassa oppiakseen merimiehen ammattia. Täällä sai hän kärsiä runsaasti pilkkaa huonojen toverien puolelta, mutta piti uskollisesti lupauksen, jonka oli antanut äidilleen. Ja lukiessaan joka päivä jotakin raamatustaan, oppi hän tuntemaan ja ymmärtämään sen sisällystä ja yhä enemmän rakastamaan sitä.

Läpikäytyään oppiaikansa, sai Wille paikan suudessa laivassa, ja ensi matkalla ollessaan tällä laivalla sai hän kestää vaikeimman koetuksensa. Ensimmäisenä päivänä huomasi hän, että monella miehistöstä ei ollut vähintäkään jumalan pelkoa sydämissään. Kun hän kuuli heidän keskenään kiroilevan, ajatteli hän: „Uskaltanenko minä lukea raamattuani illalla, niin että nuo miehet näkevät minun?“ Mutta silloin muisti hän taas lupauksen äidilleen ja huokasi sydäm-

messään: „Herra, auta minua“ Ja niin tuli hän taas tyyneksi ja iloiseksi ja tunsi vahvasti päättäneensä, ettei hylkäisi äitinsä Jumalaa. Sittenkun Wille samana iltana oli suorittanut vahtivuoronsa, otti hän esiin lippaastaan raamatunsa ja aikoi lukea. Aluksi ei kukaan pitänyt häntä silmällä, mutta pian huomasi hänet eräs suuri raaka merimies. Tämä kumartui hänen ylitsensä ja näki hänen lukevan raamattua, ja paikalla tempasi hän sen Willen kädestä ja heitti toiselle puolelle laivan kantta. Wille ei sanonut sanaakaan, vaan meni aivan tyyneästi ottamaan ylös raamattunsa ja istuutui sitä uudestaan lukemaan. Nyt sateli kaikenlaisia haukkumasanonoja rohkeata Willeä vastaan. Hän sai olla „pastori“, „pelkuri“, „mamman poika“ y. m.

Mutta Wille piti käsiä silmiensä edessä ja kiinnittäen silmänsä kirjaan jatkoi hän lukuaan. Tämmöistä ja vielä pahempaakin piti Willen kestää jonkun aikaa; mutta kaiken tämän ohessa, tunsi hän kuitenkin itsensä iloiseksi ja onnelliseksi seurustellessaan sanan ja rukouksen kautta Jumalansa kanssa. Eikä hän koskaan

antanut perään kiusaukselle, kun se koetti häntä houkutella jättämään Jumalan sanan lukemisen Säännöllisesti täytti hän tehtävänsä sekä oli aina ystävällinen ja palvelevainen tovereitansa kohtaan. Ja pian sanoivat merimiehet toisilleen: „Voimmehan kyllä jättää pojan rauhaan.“

Näin kului jonkun aikaa kunnes eräänä päivänä, Willen istuutuessa tapansa mukaan raamattua lukemaan, nuo vanhat merikarhut toinen toisensa jälkeen sanoivat hänelle: „Kuuleppas, poikani, sinä voisit lukea vaikka ääneen, niin että mekin vähän kuulisimme.“

Siten perehtyi pieni sankarimme itse yhä enemmän raamatun totuuksiin ja sai myöskin olla välikappaleena viemässä tovereitaan, toista toisensa perästä, Herran Jeesuksen luo.

Jokainen kuin minun tunnustaa ihmisten edessä, sen tunnustan myös minä minun Isäni edessä, joka on taivaissa. Mutta joka minun kieltää ihmisten edessä, hänen minä myös kiellän minun Isäni edessä joka on taivaissa. Matt. 10: 32, 33.

Höyrylaivankapteeni ja Sotamies.

Eräänä päivänä viime Amerikalaisen sodan aikana oli suuri höyrylaiva laiturissa Ohio virralla erään kukoistavan kaupungin edustalla. Kapteeni, joka laivaa kuletti, oli myös sen omistaja. Laiva oli jo höyryssä ja valmiina lähtemään muutamien penikulmien matkalle virtaa pitkin kulettaakseen muuanta huvimatkalle lähtevää seuruetta, joka sitä varten oli vuokrannut laivan. Kapteenin odotellessa matkustajiaan, tuli laivaan eräs haavoitettu sotamies raukka.

Hän kääntyi kapteenin puoleen sanoen potevansa ankaraa tautia ja sen ohessa kovin kärsivänsä haavainsa tähden. Sairaalan lääkäri oli hänelle sanonut, ettei hän enää voisi elää monta päivää, jonka vuoksi hän nyt niin hartaasti halusi päästä kotiin äitinsä luo kuolemaan ja pyysi saada matkustaa tällä laivalla. Kun sotamies mainitsi, missä hänen kotinsa sijaitsi, lupasi kapteeni ottaa hänet mukaansa, sillä seurue, joka oli laivan vuokrannut oli pyytännyt saada laskea maihin juuri saman paikan läheisyyteen.

Mutta kun nämä odotetut matkustajat saapuivat laivaan ja näkivät tuon huonosti puetun sotamiehen ja hänen kauheat haavansa, niin eivät he tahtoneet ottaa häntä mukaansa. Turhaan kertoi kapteeni heille sotilaan surullisen kohtalon ja lupasi viedä hänet alas etukannelle, jossa hän voisi olla kätkössä kaikkien katseilta. Nämä nuoret ajattelemattomat ihmiset eivät tahto-

neet kuunnellakaan häntä, vaan päättivät, että koska he olivat vuokranneet laivan, oli se myöskin heidän koko sen päivän, eikä heillä ollut halua ottaa mukaansa tuommoista kurjaa raukkaa. Ellei kapteeni heti paikalla suostuisi laskemaan häntä laivasta maalle, niin vuokraisivat he toisen laivan, vaan silloin saisi kapteeni myös antaa takaisin laivanvuokran, jonka he jo olivat maksaneet hänelle.

Vieläkin kerran koetti kapteeni taivuttaa heitä sääliin. Hän pyysi heitä ajattelemaan, millä tavoin he toivoisivat itseänsä kohdeltavan, jos olisivat tuon poloisen sotilaan asemassa. Mutta kun he siitä huolimatta pysyivät lujasti päätöksessään, sanoi vihdoinkin tuo jalomielinen Kapteeni: „Myöskin minä olen tehnyt päätökseni! Sotamiehen otan minä mukaan, joko te sitte vuokraatte laivan tai ette.“

Seurue vuokrasi toisen laivan. Kapteeni

menetti niinmuodoin ne rahat, jotka hän olisi saanut huviretkestä. Mutta vietyään sairaan sotamiehen hänen äitinsä syliin, tunsi hän, että äidin kiitollisuuden kyöneleet olivat paljoo suuremman arvoiset, kuin tuo menettämänsä rahamäärä. Äiti hoiti poikaansa niin huolellisesti ja semmoisella rakkaudella, jommoista ainoastaan äiti voipi osottaa. Hänen henkensä ei ollut kuitenkaan pelastettavissa; parin päivän kulluttua hän kuoli. Hänen viimeisiä sanojaan vanhemmilleen olivat seuraavat: „Älkää unohtako ystävällistä kapteenia.“ Eivätkä he häntä unoh- taneetkaan. Heti hautajaisten jälkeen etsi isä hänet ja kiitti vielä kerran häntä hänen ystä- vyydestään heidän poikaansa kohtaan sekä lah- joitti hänelle lahjan, joka oli monta vertaa ar- vokkaampi, kuin se määrä, minkä hän olisi saanut huvimatkasta.

Vaan tässä ei vielä ollut kaikki. Muutamia vuosia tämän tapauksen jälkeen, kun eräs kulkutauti raivosi paikkakunnalla, sairastuivat kapteeni ja hänen vaimonsa yht'äkkiä ja kuolivat kumpikin, jättäen kaksi pienoista lasta yksin maailmaan. Sotamiehen isä, saatuaan tästä tiedon, otti luoksensa kotiin nuo molemmat orpo-lapset ja yhdessä vaimonsa kanssa hoiti hän heitä kuin omia lapsiaan elämänsä loppuun saakka.

Kaksi lasta, Frans ja Maria.

Eräs taiteilija, joka oli taitava taulujen ja muotokuvien maalaamisessa, sairastui kovasti. Lääkärit määräsivät hänelle maan-ilmaa, ja sairas vuokrasi itselleen, vaimolleen ja kahdelle 11 ja 8 vuotiaalle lapselleen vähäisen rakennuksen suuren metsän läheisyydessä. Mutta pitkällisen sairauden kautta olivat heidän säästönsä kuivuneet niin vähiin, ettei sairas varojen puutteessa voinut saada mitään soveliaista voimakasta ruokaa. Sentähden ei hän voimistunut ja hän ru-

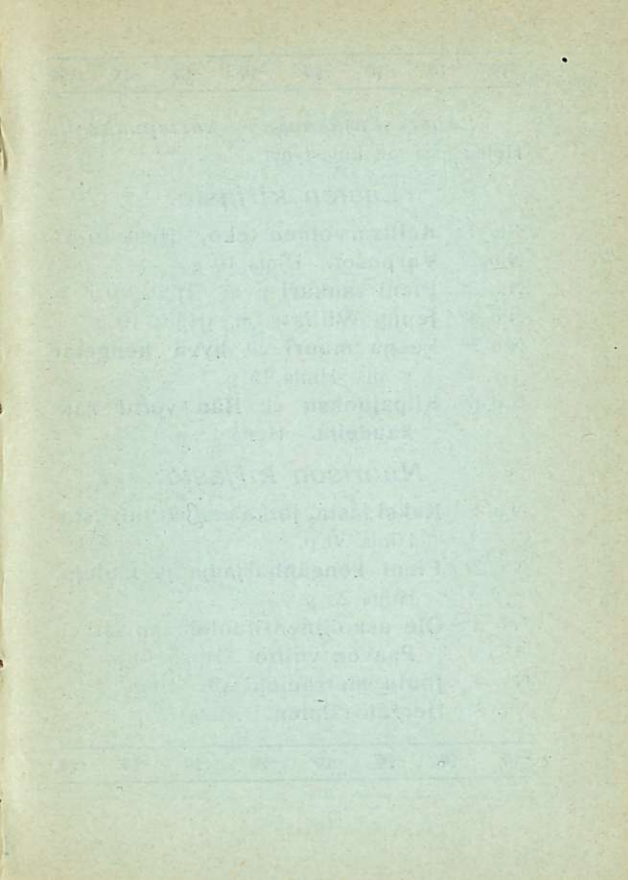
koili vaimonsa kanssa Herraa auttamaan. Herra tekikin sen, ja — sateenkaaren kautta. Molemmat lapset, Frans ja Maria, olivat nimittäin eräänä päivänä ulkona metsässä, kun yht'äkkiä rankka sade hämmästytti heitä. Hetken perästä se kuitenkin taukosi ja mitä ihanin sateenkaari loisti esiin. „Oi niin kaunista“, puhkesi Maria sanomaan, „hyvä Frans, juoskaamme tuonne, missä kaaren toinen pää sattuu maahan, niin saamme sen nähdä paremmin“! Nuo pienokaiset, jotka olivat sekä syntyneet että kasvaneet suuressa ahtaassa kaupungissa, luulivat todellakin voivansa tavoittaa sateenkaaren toisen pään. Mutta mitä enemmän he juoksivat, sitä kauvemaksi he vaan joutuivat metsän sisään ja eksyivät lopulla kokonaan. Äkkiä huomasivat he kuitenkin metsän reunassa suuren kauniin talon. Eräs rouva käyskenteli läheisyydessä ja otti ystävällisesti vastaan itkevät lapset, vei heidät

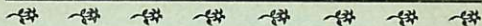
sisälle, ja antoi heidän istuutua runsaasti ka-
tettuun päivällispöytään. Maria söi hyvällä ruo-
kahalulla, mutta Frans söi vaan vähäsen ja jätti
suuremman osan lautaselleen. Kun häneltä ky-
syttiin, minkätähden hän ei syönyt, hätäytyi hän
ensin, mutta sanoi vihdoin: „Isä niin kauvan
on toivonut saavansa vähän linnunpaistia — ja
nyt minä pyytäisin saada kätkeä tämän kotiin
isää varten“! „Onko isäsi sairas“? kysyivät
nyt heidän uudet ystävänsä. Ja Frans kertoi
kaikki mitä tiesi.

Aterian jälestä seurasi rouva lapsia heidän
kotiinsa, jossa hän ihmeekseen ja ilokseen tuns-
i jälleen taiteilijan vaimon rakkaaksi nuoruuden
ja koulutoverikseen. Tämän ihmeellisen yhty-
misen kautta auttoi Jumala sairasta niin ettei
hänen enää koskaan tarvinnut kärsiä puutetta.
Herra muistaa meitä ja ijankkaikkisen liit-
tonsa.

Hän on sama tänäpäivänä kuin silloinkin,
kun hän teki armoliittonsa Noan kanssa. Hän
kuulee rukouksen ja auttaa omiansa.

Lähetyskirjakaupan kustannuksella
Helsingissä on ilmestynyt:

Lasten kirjasto:

- N:o 1. **Kallisarvoinen teko.** Hinta 10 p.
N:o 2. **Varpuset.** Hinta 10 p.
N:o 3. **Pieni sankari** y. m. Hinta 10 p.
N:o 4. **Jenny Willis** y. m. Hinta 10 p.
N:o 5. **Leena muori** eli hyvä hengetär
y. m. Hinta 15 p.
N:o 6. **Kilpajuoksu** eli Hän voitti rak-
kaudella. Hinta 15 p.

Nuorison kirjasto:

- N:o 1. **Kaksi lasta, jotka etsivät taivasta.**
Hinta 30 p.
N:o 2. **Pieni kengänharjaaja ja laulaja.**
Hinta 20 p.
N:o 3. **Ole uskollinen kuolemaan asti** eli
Paavon voitto. Hinta 40 p.
N:o 4. **Joulu metsämökissä.** Hinta 25 p.
N:o 5. **Herran tähden.** Hinta 25 p.

